

บทที่ 1

การล่อลวงของไซเรน

แม้จะเป็นฤดูหนาวที่หนาวเหน็บ แต่พยองซังในเดือนมกราคมก็ยัง
เนืองแน่นไปด้วยผู้คน โดยเฉพาะวันนี้ยิ่งเยอะเป็นพิเศษ ผู้คนเบียดเสียดกัน
มากจนเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องมาคอยดูแลจัดระเบียบ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่อาจ
ต้านแรงมหาศาลของผู้ชมนั้น

และซินกำลังนั่งอยู่ในรถที่จอดอยู่ท่ามกลางฝูงชนนั้น

"ฮึะ ซิน!"

"ซิน! คิมซิน"

เสียงตะโกนดังขึ้น

"ตายแล้ว ทำไงดีล่ะนี่"

ผู้จัดการหันไปถามซิน พวกเขาที่นี่เพื่อถ่ายทำละคร แต่ต้องพบกับ
ผู้คนมากมายกว่าที่คาด แม้อยากจะยื่นเท้าออกไปนอกรถสักก้าว แต่ก็กลัว
ร่างกายจะถูกฉีกกระชากออกจากกัน

"กรุณาหลบด้วยครับ หากพวกคุณยังทำแบบนี้ ทางเราก็จะถ่ายทำไม่ได้
นะครับ"

ทีมงานช่วยกันตะโกนแต่ก็ไม่บังเกิดผลอันใด พวกเขายังคงยืนหยัด
โบกไม้โบกมือพลางกรีดร้องใส่รถตู้ที่ซินกำลังนั่งอยู่

"คงไม่ได้การ เอาเป็นว่าวันนี้เราคงต้องยกเลิกการถ่ายทำ แล้วพรงี้ค่อย
ออกมาถ่ายใหม่ตอนเช้ามีดี"

ผู้กำกับไม่อาจรอได้อีกต่อไป จึงหันไปตะโกนสั่งให้ทีมงานแยกย้าย

"จะให้ชนย้ายอุปกรณ์มากมายมาอีกรอบนะเธอ"

"แล้วทีมงานตั้งหลายคนจะให้ไปนอนที่ไหนกัน"

เสียงบ่นอย่างไม่พอใจเริ่มดังขึ้นในหมู่ทีมงาน

"ชิน ผู้กำกับสั่งยกเลิกกองถ่ายแล้วให้มาใหม่เข้ามิดฟุ้งนี่"

ผู้จัดการกดวางโทรศัพท์ แล้วหันไปบอกชิน

"ไม่ได้ เข้ามิดฟุ้งนี้ผมต้องไปที่อื่น"

"พูดอะไรนะ จะให้ถ่ายตอนนี้คงไม่ไหวหรอก แล้ววีก..."

ชินเปิดประตูรถออกก่อนที่ผู้จัดการจะพูดจบ

"เฮ้! ชิน นายบ้าไปแล้ววี่ไง!"

ผู้จัดการตะโกนเสียงดัง

ทันทีที่เห็นชินในชุดโค้ตยาวกระโดดลงจากรถ ผุ่ชนก็พากันกรี๊ดร้องสมารถโฟนที่ถูกชูขึ้นเหนือศีรษะต่างแข่งกันรัวแสงแฟลช ชินมองผุ่คนที่กำลังเบียดเสียดกันอยู่ตรงหน้าเขาก่อนจะพูดออกไปว่า

"ผมอนุญาตให้ทุกคนถ่ายรูปได้ตามต้องการ พวกคุณอุตส่าห์เดินทางไกลมาถึงที่นี่ในวันที่อากาศหนาวขนาดนี้ การได้มาพักกายและถ่ายรูปร่วมกันกับพวกคุณเป็นความสุขของผมเหมือนกัน แต่ก่อนอื่นต้องขอทำงานของผมในวันนี้ให้เสร็จเสียก่อนนะครับ"

ชินผายมือไปที่ด้านซ้าย เนินลาดชันถูกปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลนซึ่งไร้ร่องรอยการเหยียบย่ำของผู้คน วันนี้ชินได้รับบทแสดงเป็น 'แฮชัน' นักกีฬาสกีระดับประเทศ และคู่แข่งของเขาในละครก็คือขุนของโฮที่เป็นนักกีฬาระดับประเทศจริงๆ ขุนของโฮอุตส่าห์เลื่อนตารางซ้อมทั้งหมดเพื่อการถ่ายทำในวันนี้ และได้เดินทางมาถึงตั้งแต่สองชั่วโมงก่อนแล้ว

"วันนี้ผมมีนัดถ่ายฉากเล่นสกีกับคุณขุนของโฮนักกีฬาระดับประเทศที่ทุกคนรู้จักดี แต่เมื่อที่ผมเพิ่งได้รับแจ้งว่าการถ่ายทำอาจจะถูกยกเลิก...น่าเสียดายจริงๆ ครับ"

ทันใดนั้นก็มียังเสียงตะโกนดังขึ้นท่ามกลางกลุ่มแฟนคลับ "ไม่ได้นะ"

ชินฉีกยิ้มให้ทันที และเมื่อเห็นรอยยิ้มที่เผยให้เห็นฟันขาวสะอาด และดวงตาที่ขยับลงข้างหนึ่ง แฟนคลับก็พากันกรี๊ดร้อง

"ผมควรจะกลับหรือทุกคนจะช่วยเปิดทางให้ผมได้เข้าไปถ่ายทำดีครับ"

เมื่อเห็นชินมีสีหน้าหม่นหมอง แฟนคลับก็รับรู้ได้ว่าชินต้องการอะไร

"ไปถ่ายทำเถอะ คิมชิน!"

"กรี๊ดดด ชิน! ได้โปรดมองมาทางนี้หน่อยค่ะ"

เสียงตะโกนของแฟนคลับดังระงม

"ไปถ่ายเถอะค่ะ"

ชินส่งยิ้มพร้อมกับโบกมือเบาๆ ทุกครั้งที่เขายิ้ม แสงแดดที่เจิดจ้าก็ส่องกระทบฟันขาวสะอาดจนเป็นประกายแสบตา

คิมชิน

อายุสี่สิบห้าปี สูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร

ช่วงที่เพิ่งเข้าวงการตอนอายุสิบห้าหลายคนพูดว่าเขาเป็นเหมือน 'ดาวหาง' แม้ไม่ได้ย้อมสีผม แต่เส้นผมของเขากลับมีสีน้ำตาลเงางามดั่งขนของราชสีห์ ผลงานแรกของเขาคือการได้รับบทเป็นเพื่อนพระเอกในละครเรื่อง 'School Zone' แม้จะเป็นการแสดงครั้งแรก แต่ด้วยบุคลิกที่โดดเด่นและความสามารถในการแสดงที่ไม่เหมือนใครที่เข้าวงการก็ทำให้ผู้คนเริ่มให้ความสนใจ เรตติ้งของเขาพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ว่าตัวประกอบแสดงดีกว่าตัวเอก คอลัมน์ต่างๆ ก็เริ่มหันมาเขียนถึงเขา แล้วคิมชินก็ได้รับรางวัลนักแสดงหน้าใหม่ยอดเยี่ยม พร้อมทั้งได้รับการยอมรับในฐานะนักแสดงวัยรุ่นรุ่นมากฝีมือ จากนั้นไม่นานผู้คนก็เริ่มหันมาเรียกชินว่า 'การล่อลวงของไซเรน'*

ทันทีที่แฟนคลับพากันขยับคนละนิดคนละหน่อยเพื่อให้มีช่องว่าง ชินก็

* ไซเรน (Siren) ปีศาจครึ่งหญิงครึ่งคนครึ่งนกครึ่งปลา ผู้มีมนตราแห่งเสียงเพลงเป็นอาวุธร้าย พวกนางอาศัยอยู่บนเกาะเล็กๆ และใช้เสียงเพลงหลอกล่อมนุษย์ที่ล่องเรือผ่านมาให้ตกอยู่ในมนตร์สะกดเพื่อจับมนุษย์เหล่านั้นกินเป็นอาหาร

รีบสาวเท้าเดินผ่านไปอย่างไม่ลังเล ระหว่างทางแฟนคลับบางคนกระโดดออกมาจับตัวเขา แต่เขาก็ไม่ว่าอะไร ชินเพียงแค่อยุติเดินชั่วคราวแล้วส่งยิ้มให้ ก่อนจะเดินต่อไป

มันช่างเหมือนกับภาพที่ข่าวประม่งติดกับดักของนางไซเรนเสียจริงๆ

"ระวังด้วยล่ะ ทางลาดชันนี้ยาวถึงหนึ่งกิโลเมตรเลยนะ พอเอาธงลงแล้วก็เริ่มได้เลย เข้าใจมั๊ย"

ผู้กำกับพูดคุยกับชินผ่านทางวิทยุสื่อสาร แม้ทีมงานจะหาสต์ันต์แมนมาแล้ว แต่ชินก็ปฏิเสธ และขึ้นลิฟต์พาตัวเองขึ้นไปบนยอดเสียแล้ว ชุดสกีสีขาวลายเรขาคณิตสีฟ้าครามจับมือของเขาให้ดูขาวม่องขึ้นไปอีก ชินเลื่อนแว่นลงมาเพื่อปกป้องดวงตาจากแสงแดดและลม สวมถุงมือสกีสีขาว ลือกรองเข้ากับกระดานสกีให้แน่นหนา

"คงไม่เป็นไรนะ เคยได้ยินมาว่าเขามีความสามารถด้านกีฬามากกว่าคนอื่น แต่ว่าเนินเขาที่นี้ก็ลาดชันเอากการอยู่"

ผู้กำกับหันไปเอ่ยถามผู้จัดการด้วยแววตาเป็นกังวล

"ชินบอกว่าไม่เป็นไร คงต้องลองดูสักตั้งนะ คุณผู้กำกับ"

"แต่ถ้าเกิดอุบัติเหตุขึ้นมาล่ะก็ เป็นข่าวดังไปทั่วประเทศแน่ ผมว่าใช้สต์ันต์แมนเถอะ ลองถามชินดูอีกสักครั้งดีมั๊ย"

อาจจะเพราะเป็นกังวลอยู่แล้วพอได้ยินผู้กำกับเอ่ยถามอีกครั้ง ผู้จัดการก็รีบหยิบมือถือขึ้นกดอย่างไม่ลังเล แต่หลังจบการสนทนา ผู้จัดการก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ว่าไง จะใช้สต์ันต์แมนมั๊ย"

ผู้จัดการส่ายหน้าเมื่อได้ยินผู้กำกับเร่งเอาคำตอบ

"ไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ แต่เขามั่นใจแน่นอน"

"ดูโน่น! ชินกำลังลงมาแล้วครับ!"

ผู้จัดการชี้ไปที่เนินเขา
 "ว่าไงนะ ลงมาแล้วหรือ"
 "เมื่อก็บอกว่าอยากลงมาซ้อมเพื่อยืดเส้นยืดสายสักกรอบก่อน และอยาก
 ให้คุณผู้กำกับเห็นฝีมือของเขาด้วยครับ"
 ผู้จัดการอธิบายพร้อมโบกมือให้ชินที่กำลังไถลลงมา
 "นั่นชินลงมาแล้ว!"
 พี่นัทหิมะขาวเนียนเกิดเส้นสองเส้นตามร่างของชินที่ไถลลงมา แฟนคลับ
 พากันตะโกนเสียงดังเมื่อเห็นชิน
 "กรี๊ด!"

พอลงมาได้ประมาณครึ่งทาง ชินก็เอียงตัวเพื่อจะทำ Carving Short Turns ร่างที่โน้มลงแทบจรดพื้นจวดเฉวียนซิกแซกไปมา ทำทางที่คล่องแคล่ว
 นั้นดูสง่างามมาก พอไถลลงมาถึงข้างล่าง ชินก็ค่อยๆ หมุนตัวแล้วรวบรวมขาทั้งสองข้างเข้าหากัน ภาพที่เขาเคลื่อนไหวมาดมั่นท่ามกลางหิมะถูกโพสต์ลงโลก
 โซเชียลอย่างรวดเร็ว

"ชะ...ชิน...ชิน"

"เท่ามาก"

"สุดยอดไปเลย"

ทุกคนพากันอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง

"ขอบคุณมากนะครับ"

ชินยิ้มต้อนรับชะลงต่ำพร้อมกับเอ่ยคำขอบคุณ ทีมงานที่ต้องอดทน
 ถ่ายทำท่ามกลางความหนาวเหน็บบนพื้นหิมะและพื้นน้ำแข็งย่ำมล่ำบากกว่า
 เขาที่เป็นนักแสดง

"ชิน รีบดื่มนี้สิ"

ผู้จัดการยื่นกาแฟร้อนให้ ชินจึงยื่นมือออกไปรับ

"ผู้กำกับชวนดื่มด้วยนะคืนนี้" ผู้จัดการลองเอ่ยชวนดู

"ถ้าอยากไปพឹก็ไปเถอะ วันนี้ผมขอบาย"

ชินหัวเราะก่อนจะขึ้นรถ ผู้จัดการที่รู้สึกเปรี้ยวปากอยากดื่มจึงมองตาม
ชินอย่างแข็งๆ

"พวกผมไปก่อนนะครับ คืนนี้ขอให้สนุกกันนะครับ"

ผู้จัดการหันไปโบกมือและตะโกนล่ำลาที่มงานอย่างเสียตายที่คืนนี้
ไม่ได้ไปสังสรรค์ด้วย ทว่าทันทีที่ขึ้นรถ เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น แล้วที่ขอบ
หน้าจอก็กทำให้สีหน้าของผู้จัดการเคร่งเครียดทันที

'ประธานดี...'

"จะกลับบ้านเลยใช้มั๊ย"

"หืม? เอ่อ..."

ผู้จัดการมีอาการลังเล แล้วละมือข้างหนึ่งที่จับพวงมาลัยไปหยิบ
ผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดฝ่ามือที่ชุ่มเหงื่อ

"เอ่อ ชิน..."

"ซู่ว แป๊บหนึ่ง"

สายตาของชินจ้องมองออกไปนอกหน้าต่างของรถที่กำลังจอดติดไฟแดง
ภาพหน้าจอนขนาดใหญ่สะท้อนอยู่ในดวงตาของเขา ชินรีบเลื่อนกระจกมอง
ทันที

"เมื่อเที่ยงคืนที่ผ่านมา นายชิมได้ถูกทำร้ายจนเสียชีวิต จากคำให้การ
ของผู้เห็นเหตุการณ์เบื้องต้นได้เล่าว่าคนร้ายสวมเสื้อกันฝนสีดำ ใส่หน้ากาก
และสวมหมวกปิดบังใบหน้า ใช้อาวุธทำร้ายนายชิมที่เพิ่งลงจากรถ"

ชินเลื่อนกระจกขึ้น ประจวบเหมาะกับการที่สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนสีพอดี
รถจึงเคลื่อนตัวออกไป

"ฮึโร่..."

ชินหลับตาลงแล้วพึมพำเบาๆ

"เมื่อเวลาประมาณห้านาฬิกาของวันนี้ นายโอบุ๊ต้องสงสัยคดีฆ่าชิงทรัพย์
ในเขตมาโพถูกมัดมือมัดเท้า และนำตัวมาทิ้งไว้หน้าสถานีตำรวจเขตคังนัมใน
กรุงโซล ผู้คนพากันเรียกคนที่จับตัวคนร้ายมาให้ตำรวจคนนั้นว่าฮึโร่ ซึ่งฮึโร่คนนี้
เป็นคนลึกลับที่ไม่เคยปรากฏตัวให้ใครเห็น เราลองมาสืบหาตัวตนของเขา
กันดีมั้ยคะ"

เสียงที่ตั้งมาจากวิทยุทำให้ความคิดของชินจมดิ่ง

ตัวตนของฮึโร่ที่ใครๆ ต่างก็พูดถึง

เหมือนกับผู้ชายคนนั้นที่ช่วยเขาจากกองเพลิง

ในวันนั้น...

ความทรงจำในอดีตพลันปรากฏขึ้นในสมอง

บทที่ 2

คำสาปของพระเจ้าจอมปลอม

"เฮลอะ ถึงแล้ว"

คงเพราะการถ่ายทำที่ยาวนานถึงสิบชั่วโมงทำให้ชินอ่อนล้าจนนั่งหลับ มาตลอดทาง ลึนเสียงของผู้จัดการชินก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาช้าๆ

"ไม่ได้กลับบ้านหรือหรือ"

เขานึกว่าจะได้กลับบ้านอันเงียบสงบ ทว่ากลับเห็นแสงไฟระยิบระยับ ที่ยิ่งคึกกว่าแล้ว ราตรีที่ควรสงบเงียบกลับสว่างไสวราวกับกลางวัน หญิงชาย คู่หนึ่งกำลังยืนอิงแอบแนบชิดก่อนจะพากันเดินหายเข้าไปในซอย แค่มอง ผ่านๆ ก็รับรู้ได้ว่าสถานที่แห่งนี้เป็นสถานบันเทิง

ชินเหลือบไปเห็นคนคุ่นหน้าที่น่าประหลาด

"พี่ หรือว่า..."

ใบหน้าของชินพลันซีดเผือด แม้ตารางงานจะแน่นมากจนได้นอนเพียง วันละไม่เกินสามชั่วโมง บางวันถึงกับต้องนอนเอาแรงในรถ จนสุขภาพย่ำแย่ ทрудโทรม แต่เหตุผลที่เขาหน้าซีดในครั้งนี่ไม่ใช่ด้วยเรื่องนั้น

"ขอโทษนะชิน ขอแค่ครั้งนี้ครั้งเดียวได้มั๊ย"

ใบหน้าชินค่อยๆ ปรากฏความโกรธขึ้น ดวงตาที่อุตสาห์ฝืนความ อ่อนล้าพลันถลึงตาดำจ้องอีกฝ่าย หัวใจเต้นแรง ปลายนิ้วมือสั่นระริก ร่างกายที่ จดจำความหวาดกลัวกำลังแสดงปฏิกิริยา ชินก็ตรึงฝีปากแน่นเพื่อไม่ให้ตัวเอง แสดงอาการเครียดออกมา

"คราวที่แล้วที่ก็บอกว่าเป็นครั้งสุดท้ายไม่ใช่หรอ"
เขาไม่เคยนึกมาก่อนเลยว่าจะต้องมาเหยียบสถานที่ที่ไม่ต้องการจะ
มาอีก

"ตั้งแต่นี้ไปพี่ไม่ใช่ผู้จัดการของผมอีกต่อไปแล้ว!"

ซินตะโกนเสียงดังแล้วเอื้อมมือไปเปิดประตูรถ ทันทีที่กระโดดลงจากรถ
ร่างกายก็ปะทะกับความหนาวเหน็บ เนื้อตัวสั่นระริกด้วยความหนาวไม่ต่างไป
จากภายในที่สั่นระริกด้วยความหวาดกลัว หากแต่เขาไม่มีเวลามากพอที่จะ
หยิบเสื้อโค้ตติดมือมาด้วย เพราะเขาต้องการไปจากสถานที่แห่งนี้ให้เร็วที่สุด
เท่าที่จะทำได้

"ซิน รอก่อน ซิน"

ซินวิ่งเข้าไปในซอยแคบ ทั้งเสียงตะโกนเรียกชื่อเขาไว้ด้านหลัง แต่
หลังจากวิ่งไปได้ไม่กี่เมตร ร่างของเขาก็ถูกมือของชายร่างโตสองสามคนลาก
กลับมา

"ปล่อย! บอกว่าให้ปล่อยไปเลย"

แววตาที่โกรธแค้นของซินได้เปลี่ยนเป็นแววตาสิ้นหวัง มือขนาดใหญ่
ปิดปากที่กำลังร้องตะโกนของซิน แล้วคนที่เหลือก็รีบเอาผ้าสีดำคลุมหัวของ
ซินเพื่อไม่ให้ใครมาเห็น

"ซิน..."

ผู้จัดการที่ไม่รู้ว่าตนควรจะทำอย่างไรดีได้แต่เรียกชื่อซินเบาๆ

เสียงเพลงดังกระหึ่มไปทั่วจนเขื่อแก้วหูแทบทะลุ ซินในสภาพที่มีมือ
ถูกมัดและร่างเปลือยเปล่ากำลังเดินตามพวกมันไปท่ามกลางความมืดมิด
พอขึ้นบันไดไปไม่กี่ชั้น ผ้าที่คลุมหัวอยู่ที่ถูกถอดออก ตอนนั้นเขากำลังยืนอยู่
หน้าห้อง VVIP ชั้นสาม แม้ผ้าคลุมจะถูกดึงออก แต่ร่างของเขาก็กังไม่ถูกปล่อย
ให้เป็นอิสระ พวกมันใช้เศษผ้าเล็กๆ ปิดตาของเขาอีกครั้ง ก่อนจะผลักร่าง
ของเขาไปด้านหน้า แล้วเสียงเปิดประตูก็ดังขึ้น

"ว้าว"

"อู๋ตาย"

เสียงอุทานของผู้หญิงหลายคนดังขึ้น เมื่อร่างของชินที่ไร้ซึ่งเสื้อผ้า
ปรากฏตัวก่อนจะถูกจับไปนอนบนโต๊ะกลางห้อง

"นี่มันเหนือกว่าที่คาดเอาไว้อีกนะ"

"นี่ก็จะอ่อนแอเหมือนผู้หญิงเสียอีก ที่ไหนได้ดูกล้ามเนื้อมัดเล็ก
ตรงนี่สิ"

"ท่าทางจะเป็นคนที่ดูแลตัวเองดีมาก"

เสียงเหล่านั้นกำลังวิจารณ์ร่างที่เปลือยเปล่าของชินอย่างสนุกสนาน

"ว่าแต่พวกเราทำอย่างนี้ได้หรือ"

"..."

เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งดังแทรกขึ้นมา ห้องนี้ถูกสร้างให้เป็นห้องที่
ป้องกันเสียงรบกวนจากภายนอก แต่มันยังมีการป้องกันที่แน่นหนาเพื่อไม่ให้
ผู้ใดเข้ามารบกวนการละเล่นอันลึกลับของพวกเขาได้

"ฉันมอบเงินมากมายให้ท่านประธานลี หยุตกังวล แล้วมาสนุกกัน
ดีกว่า"

"หรือ จั๊นมาสนุกกันเถอะ"

ชินรู้สึกได้ถึงน้ำเสียงเหยียดหยาม บรรยากาศในห้องชวนให้อึดอัดจน
หายใจไม่ออก

"ปล่อย! บอกให้ปล่อย!"

ชินตะคอกใส่ผู้ชายที่จับขาทั้งสองของเขาเอาไว้

"นี่เธอคูสิ ตรงนี้รักเหลือเกิน"

แต่พวกผู้หญิงก็ไม่ได้แยแสการดิ้นรนขัดขืนของชินเลย

แกริก...

ชินหันหน้าไปตามเสียงที่ดังขึ้นท่ามกลางความมืดมิด เขาของเขา
พันพันธนาการจากมือของผู้ชายสองคนนั้นแล้ว เมื่อเหลือชินเพียงคนเดียว
บทสนทนาของพวกเขาถึงประเจิดประเจ้อขึ้นเรื่อยๆ

"อู๋ตาย ตรงนี้ยังเจออยู่เลย ที่นี้มีผู้หญิงอยู่ตั้งสี่คน ผู้ชายอย่างนายจะ
มาเจอแบบนี้ได้ยังไง"

ลึนเสียงเธอคนนั้นก็มึะอะไรเย็นๆ สัมผัสที่กลางตัวของชินทันที
"อึก"

เสียงครางลึนๆ ดังออกมาจากปากของชินที่ถูกปิดตา
มันเป็นน้ำแข็ง เพียงแค่น้ำแข็งเย็นเฉียบหนึ่งก้อนก็สามารถปลุก
ความเป็นชายของเขาขึ้นมาได้ พวกเขาหันหัวเราะคิกคักเมื่อเห็นปฏิกิริยา
ของสิ่งนั้นที่กำลังตื่นจากการหลับไหล

"ใครจะเริ่มก่อนดี"

ร่างของชินลึนระริกเมื่อความเป็นชายของตัวเองกำลังถูกปลายนิ้วของ
ผู้หญิงแต่ละต้อง

"ไหนๆ ก็จะทำแล้ว ฉันอยากจ้องตาระหว่างทำด้วยนะ แกะที่ปิดตาออก
ได้มั๊ย"

"อืม"

"ไม่ได้ ลืมกฎของที่นี่แล้วหรือ ให้ชินเห็นหน้าพวกเราคงไม่ใช่เรื่องดี
เท่าไร เธอเป็นว่าพอใจกันแค่ตรงนี้ก็พอนะ"

ความหนาวเหน็บและแสนจะเย็นชาบางอย่างกระทบความรู้สึกของเขา
ทันทีเมื่อได้ยินเสียงพูดนั้น

"อึก...อา"

ทันทีที่ความเป็นชายถูกส่งเข้าปากของผู้หญิงคนหนึ่ง เสียงร้องทรมาน
พลันหลุดออกจากปาก ชินรับรู้ถึงไบหน้าหยามเหยียดของพวกเธอที่กำลังใช้
ร่างเปลือยเปล่าของเขาเป็นของเล่น

ช่างน่าอัปยศเหลือเกิน

"อึก..."

พอเห็นอาการตอบสนองของชิน คนที่กำลังตีมัดกับความเป็นชาย
ของเขาก็เงยหน้าขึ้นแล้วระเบิดเสียงหัวเราะออกมาอย่างพอใจ

"เดี๋ยวจะช่วยให้มีความสุขมากกว่านี้ ไม่ต้องเกร็งนะ บางทีอาจเพราะ

ยังเด็ก ขึ้นยังเกร็งอยู่แบบนี้จะไม่สนุกเอานะ"

หญิงคนเดิมค่อยๆ ลูบคลำต้นขา ก่อนจะบิดเนื้อของชินเบาๆ แต่ชินกลับรู้สึกโกรธมากกว่าสุขสม กัดริมฝีปากแน่นจนเลือดซึม ร่างกายสั่นสะท้านไปด้วยความโกรธ สมองเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง

'พีอะ เมื่อไหร่พีจะมาหาพวกผมอีกเหรอะ'

เขานึกถึง 'บ้านแห่งสันติสุข' ที่เขา ฮยอน และน้องๆ อาศัยอยู่ ไปหน้าอันบริสุทธ์และงดงามของเด็กๆ ปรากฏขึ้น

"อีก"

ใช่ ต้องทนให้ได้ ทนให้ได้เพื่อเด็กๆ ที่กำลังรอเขาอยู่...

"สุดท้ายนี่คือความเมตตาของพระเจ้า"

เมื่อผู้หญิงคนเดิมจับความเป็นชายที่แดงก่ำและขยายใหญ่อย่างเต็มที่เอาไว้ ก่อนจะค่อยๆ พามันเข้าไปในช่องทางของตน แล้วเริ่มต้นขยับอย่างหนักหน่วงจนร่างของชินโยกไหว

ความเมตตาของพระเจ้ามันเหรอะ

"อีก"

คำสาปเสียดมากกว่า คำสาปของพระเจ้าจอมปลอม

ชินถึงกับลั่นเสียงร้องไม่อยู่เมื่อถูกกระตุ้นอย่างไม่หยุดหย่อน

"ชิน โอเคมั๊ย"

พอเสียงสวมใส่เสื้อผ้าของผู้หญิงพวกนั้นเสียบลงไปใต้ห้านาที่ ผู้จัดการก็วิ่งเข้ามา เขารู้สึกเหมือนเวลาผ่านไปนานมาก เขาทั้งสองไร้ความรู้สึกไปนานแล้ว สองมือของผู้จัดการช่วยแก้มัดแขนขาของเขา ก่อนจะปลดผ้าปิดตาออกให้

"อา..."

เมื่อดวงตาที่ถูกปิดอยู่นานกระทบกับแสงไฟ ความรู้สึกปวดก็จัดขึ้นมา

สว่างขนาดนี้เขียวเหลือ สถานที่ที่นึกว่ามีดีกลับสว่างถึงเพียงนี้ ความอดสู
ทำให้ใบหน้าของชินแดงกำ

"ขอโทษนะ ขอโทษ..."

ผู้จัดการช่วยใส่เสื้อผ้าให้ชินอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพยุงเขาขึ้นมา

"กลับบ้าน"

"ได้ๆ กลับบ้านกันนะ"

เสียงสะท้อนของผู้จัดการทำให้ชินหันไปมอง เขาพยายามเพ่งสายตาที่
พร่ามัวก่อนจะสังเกตเห็นรอยช้ำสีม่วงบริเวณรอบดวงตา

"ดูท่าพี่ก็คงช่วยอะไรไม่ได้สินะ"

ชินค่อยๆ ยกมือวางบนไหล่ของผู้จัดการอย่างยากเย็นแล้วลากสังขาร
ของตัวเองขึ้นรถเพื่อไปจากสถานที่แห่งนี้ เมื่อหวนคืนสู่รถที่คุ้นเคยและประตู
ถูกปิดลง ในที่สุดก็ปลอดภัยเสียที น้ำตาไหลรินโดยไร้ซึ่งเสียงสะท้อน เขารีบ
ยกมือเช็ดทันที แล้วรถก็ถูกสตาร์ทก่อนจะเคลื่อนออกไปอย่างรวดเร็ว

เอี้ยด

แต่แล้วรถก็พลันหยุดชะงัก

"ล็อกประตูรถ!"

เสียงร่ำอนรรณของผู้จัดการตะโกนขึ้น

"เกิดเรื่องอะ..."

ชินที่กำลังงุนงนหันไปมองผู้จัดการก่อนจะพยายามพยุงร่างของตัวเอง
ขึ้น ทันใดนั้นเองเขาก็มองเห็นผู้ชายสวมเสื้อกันฝนสีดำและสวมหมวกปิดบัง
ใบหน้ากำลังยืนขวางหน้ารถ เขารู้สึกได้ว่าชายคนนั้นกำลังจ้องเขาอยู่ เมื่อเห็น
อาวุธแหลมคมที่กำแน่นอยู่ในมือ ชินถึงได้รู้ว่าคนคนนี้เป็นใคร

แม้ไม่รู้ถึงสาเหตุของการกระทำ แต่ชินเคยเห็นข่าวดาราที่ตายด้วยน้ำมือ
ของเขาไปแล้วถึงสองคน

และจากคำให้การของผู้พบเห็น ทุกคนต่างเรียกฆาตกรว่าชายเสื้อกันฝน...

สวมหน้ากากปิดบังใบหน้า มือถืออาวุธแหลมคม และยังใช้หมวก
ช่วยในการอำพราง ทำให้ไม่อาจเห็นใบหน้าได้ ชินจินตนาการได้ว่าอีกฝ่ายวิ่ง

เข้ามาเปิดประตูแล้วแทงอาวุธแหลมนั่นใส่เขา แต่ที่น่าประหลาดใจก็คือในขณะที่เขากำลังจินตนาการถึงเหตุการณ์น่าหวาดเสียว แทนที่จะรู้สึกกลัวเขากลับรู้สึกโล่งอก

ซินรู้ว่าวินาทีนั้นหากเขาเปิดประตูเพื่อให้ฆาตกรที่ยืนจ้องหน้าเข้ามาถึงตัวได้ เขาก็คงบ้าไปแล้ว และเขาก็รู้อีกด้วยว่าคงไม่มีใครเข้าใจเลย ถ้าเขาจะรู้สึกอยากระบายยิ้มออกมามากกว่าที่จะรู้สึกหวาดผวาเมื่อเห็นอีกฝ่ายพุ่งกระโจนเข้าหา

"จับให้ดีๆ นะ"

เสียงร่ำรอนของผู้จัดการตั้งขึ้นพร้อมกับเสียงถอยรถ หากแต่วินาทีนั้นเองประตูรถกลับถูกเปิดออก ชั่ววินาทีที่มีมือซึ่งสวมถุงมือสีดำยื่นเข้ามา ซินก็หลับตาลง แรมมหาศาลที่กระซกเสื่อทำให้ร่างของซินร่วงลงจากรถ

ในที่สุดวินาทีนี้ก็มาถึง บางทีนี่อาจจะเป็นเรื่องดีก็ได้ ลมหายใจของตัวเองที่เขาไม่กล้าทำลาย ถ้ามีใครสักคนมาช่วยกำจัดให้ อาจจะเป็นเรื่องดีก็ได้ แต่เขายังมีหวัง เขายังไม่อาจทิ้งเด็กๆ พวกนั้นไปได้ ทว่าอีกใจก็กระซิบว่าหากเขาเสียชีวิต ณ ที่แห่งนี้จริงๆ บางทีมันอาจจะเป็นเรื่องที่น่ายินดีก็ได้

"ซิน!"

เสียงตกใจของผู้จัดการดังเข้ามาในหู ชายในเสื้อกันฝนรีบปรีเข้ามาหาซินที่นอนนิ่งอยู่บนพื้น

ชีวิตเขาจะจบลงแค่นี้หรือ

ก็คงเหมือนละครที่ต้องมีวันปิดกล้อง เมื่อละครเรื่องหนึ่งจบ ทุกคนต่างก็รู้ว่าเสร็จสิ้น เมื่อบทบาทที่ได้รับมอบหมายจบก็จะได้รับบทใหม่อีกครั้ง พร้อมกับชีวิตใหม่ที่ต้องดำเนินต่อ หากแต่จุดหมายปลายทางชีวิตย่อมมีวันมาถึง

ชีวิตนี้คงถึงกาลอวสานแล้ว

ซินฝันร่างลุกขึ้นเพื่อรอดูจบนั้น ร่างนี้ไร้เรี่ยวแรงเกินกว่าจะหนีแล้วไม่สิ เราไม่ต้องกรหาหนีต่างหาก เขายิ้มแล้วรอให้อาวุธแหลมคมของอีกฝ่ายจู่โจมเข้ามา

"ซิน! ไม่ได้นะ!"

ผู้จัดการพุ่งเข้าหาชายในเสื้อกันฝน แต่หมอนั่นกลับเบี่ยงร่างหลบได้อย่างรวดเร็ว ผู้จัดการเสียสมดุลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตั้งหลักได้ และทำท่าจะพุ่งใส่อีกครั้ง แต่ก็ต้องผงะเมื่อเห็นอาวุธในมืออีกฝ่าย แล้วทันใดนั้นเองอะไรบางอย่างก็เข้ามาขวางหน้า

"คุณ..."

ชินเบิกตากว้างมองบุรุษผู้สวมหน้ากากและชุดสีดำ มือใหญ่ของเขาค้ำค้ำคอของชายในเสื้อกันฝนไว้ได้อย่างรวดเร็ว แล้วโยนไปกระแทกกำแพงของลานจอดรถอย่างแรง

โครม!

เสียงโครมครามดังขึ้นทันทีที่ร่างของชายเสื้อกันฝนกระแทกกำแพง ทั้งที่มีขนาดร่างกายพอๆ กันแต่เขาคอนี้กลับสามารถโยนร่างของอีกฝ่ายได้ด้วยมือเดียวเท่านั้น ช่างเป็นคนที่มีความเร็วแรงมหาศาลเหลือเกิน

ชายที่ถูกโยนใส่กำแพงก็มีอลูบหัวของตัวเองพลางส่งเสียงคราง แต่ไม่นานนักก็รีบตั้งสติหนีบอาวุธที่ตกอยู่กับพื้นแล้วลุกขึ้นอย่างว่องไว ระวังนั้นเสียงไซเรนดังก้องมาแต่ไกล

"ตำรวจมาแล้ว!"

ผู้จัดการตะโกนเสียงดัง ขณะนั้นเองที่ดวงตาของพวกเขาทั้งคู่ก็เบนมาสบกับดวงตาของชินในช่วงเสี้ยววินาที ดวงตาคูหนึ่งซึ่งอยู่ภายใต้หมวกมีแววเย็นเยียบ อีกคู่หนึ่งเป็นดวงตาของชายผู้สวมหน้ากากสีดำปกปิดใบหน้า

"ทางนี้ครับ ทางนี้!"

พอเห็นรถตำรวจคันหนึ่งแล่นใกล้เข้ามา ผู้จัดการก็รีบโบกมือโบกมือเมื่อชินหันกลับไปมองอีกครั้ง เงาของชายทั้งสองก็หายไปเสียแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)